

Donderdag

den 2 April.

WEENEN, den 7den Maart.

Heden morgen is eens Hongaarsche deputatie, uit 73 leden bestaande, alhier aangekomen, om rouwbeklag te doen wegens het overlijden van Keizer Frans en den nieuwen Keizer, met zijne troonsbeklimming gelijk te wenschen. Zij heeft zich dadelijk te dien einde in plechtige optocht naar de Keizerlijke burgt begeven. De Hongaarsche en andere alhier wonende adel had daartoe ongeveer vijftig rijtuigen ter harer beschikking gesteld. De Keizer heeft de deputatie op de minzaamste wijze ontvangen en haar adres met welgevallen aangenomen. Zoodra het gehoor bij Zijne Majesteit den Keizer afgehoord was, begaf de deputatie zich naar de regerende Keizerin, vervolgens naar de Keizerin-moeder, naar den aartsbischop Frans Karel en deszelfs gemalin, en eindelijk naar den aartsbischop Karel, waar alle overige aartsbischoppen tot hare ontvangst bijeen waren. Het middels was in de groote middenzaal een maaltijd aangelegd, waaraan de heeren afgevaardigden zich later hebben gevoegd. De meeste ambtenaren en hooge staatsdienaren namen aan dezen maaltijd deel. De deputatie zal eenige dagen hier blijven, en dan naar Presburg terugkeeren.

Er is groot opzien baart in het publiek een moord, dien zekere graaf Frans Belzany te Pesth gepleegd heeft. Deze man behoort tot eene rijke, Hongaarsche magnaten-familie. Eene ongeregelde levenswijze had hem in schanden gedompeld, en zijn onderen broeder Johann genoopt, hem onder curatele te stellen. Hierover verbitterd, begeeft hij zich in den namiddag van den 19den met geladen dubbelloopige pistolen naar zijn broeder, en eischt van hem, dat hij de curatele zal laten opheffen; maar de broeder zulks weigert, schiet hij hem eenen kogel in het onderlijf, wordt deszelfs vrouw door eenen kogel in de borst, en eenen juist tegenwoordigen ambtenaar met twee kogels in den arm en in het onderlijf. De broeder worstelt met hem, tot de toegeschotene bedienden beiden van een scheiden. Graaf Frans rijdt ongehinderd naar huis terug, waar hij later in hechtepis wordt genomen. De gewonde ambtenaar is gisteren overleden, voor het behoud des levens der beide anderen schijnt nog hoop te wezen. In de familie Belzany had reeds voor eenige jaren een schrikkelijk geval plaats. Eene jongere broeder van even gemelden moordenaar vermoordde zijn eigen vader, en werd onthoofd. De Hongaarsche wetten veroordeelen den vader en broeder-moordenaar tot de doodstraf door het zwart, nadat den misdadiger eerst de rechterhand afgehouden is.

BERLIJN, den 27den Maart.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Willem, Zoon van Z. M. den Koning, is van Weenen alhier teruggekeerd.

Verder is in deze hoofstad aangekomen de Oostenrijksche kamerheer prins Adolf Schwarzenberg.

MENTZ, den 27den Maart.

In de verhooren, welke de aangeklaagde giftmengers Margaretha Jäger en Katharina Renter hebben ondergaan, hebben zij elkanderen wederkerig beschuldigd, wat betreft het feit der vergevig van den man van haar geslachte, die een dronkaard schijnt geweest te zijn, en met wien zij zeer minnig leefde. Hoorde men Margaretha Jäger, welke tijdens het plegen van het feit, dienstboden bij idè amids was, dan had zij, bij het halen van vergif, alschijn bedragschapen van hare meesteres volbragt, zonder te weten waartoe het eigenlijk dienen moest. Hoorde men Katharina Renter, dan was de andere de ontwerper van het gansche plan, dan had deze, bij hare klagen over de misdragingen van haren man, haar eenige voorwerpen en eindelijk rattekruid opgenoemd, als dienstig om haren man van het drinken af te brengen, en had zij, op haren raad, hem dit te dien einde bij vleesch te eten en in water gemengd te drinken gegeven. Van onderscheidene bijzonderheden echter wisten beide beklagden, elk in hare stelling, geene verklaring te geven, zoo als onder anderen Katharina Renter niet, waarom zij haren man, toen deze op het nuttigen van vleesch zeer benaauwd werd en aan hebraken geraakte, aan den geneesheer, welken zij had laten roepen, niets zeide van de omstandigheid, dat zijne ongesteldheid was gevolgd op het eten van het zoo toebereide vleesch, en waarom zij aan haren man daarna nog het water met rattekruid gemengd had te drinken gegeven, waaraan hij spoedig was gestorven. Wat betreft de vroegere vergifgingen van man, vader, moeder, men en kinderen, waaraan Margaretha

Jäger beschuldigd werd, en welke zij aanvankelijk onbewimpeld had betoed, deze vond zij goed, nu voor het hof alle te zamen te ontkennen. Heden nacht om een uur hebben de gezwoorenen over beide beklagden uitspraak gedaan en dezelve voor schuldig verklaard. Het hof heeft er daarop beiden ter dood veroordeeld, Margaretha Jäger zal beïfendien als vadermoordenaar met zwarten sluijer en hemd naar de geregtplaats gebragt worden, waar zij, nadat haar de hand zal afgehouden zijn, zal ter dood gebragt worden.

LONDEN, den 28den Maart.

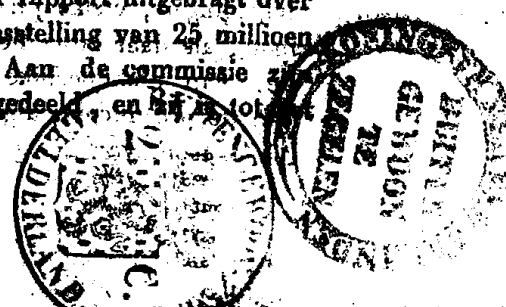
Gisteren avond heeft lord J. Russell, op de aan hem dienstaangestane gerigte vraag door den minister Peel, geantwoord, dat zijne op aanstaanden Maandag voor te dragen motie, betrekkelijk de Iersche kerk, in de volgende bewoordingen zal vervat zijn: "dat het huis der gemeenten zich in comité moge begeven, met het doel, om de noodzakelijkheid in overweging te nemen om alle overschietende inkomsten van de Iersche kerk, welke tot de kerkelijke behoeften van de leden dier kerk niet zullen vereischt worden, tot het godsdienstige en zedelijke onderwijs van alle ingezetenen te besteden." Op eens andere vraag van voornoemden minister, namelijk, of lord J. Russell, in geval bewuste motie ten slotte met meerderheid van stemmen mogt doorgaan, insgelijks onverwijld met eenig deugdelijk plan te voorschijn zal kunnen treden, ten einde de voorgedragene toeigening of besteding dier kerkelijke inkomsten in werking te brengen, heeft gezegde lord slechts zijdelings geantwoord, door te zeggen, dat hij zich niet verplicht rekende, op die vraag voor als nog te antwoorden. Men houdt het vrij algemeen daarvoor, dat, als de motie van lord Russell wordt aangenomen, zulke den val van het tegenwoordige ministerie zal te weeg brengen.

Dien zelfden avond heeft Mr. Herries, bij gelegenheid van zijne motie tot het zich in comité van onderstand begeven van het huis der gemeenten over de begrootingen der landmagt, het moeilijke en tevens gevaarlijke aangetoond, waarin de publieke dienst verkeerden zou, in geval dien avond aan de beide nog aan de orde van den dag zijnde motien van de heeren Hume en Ward gevolg mogt gegeven worden, van welke de eene het verwijzen van gemelde begrootingen tot een afzonderlijk comité en de andere het verschuiven van die begrootingen tot na de beslissing van lord Russels motie op aanstaanden Maandag, tot doel hadden. Na eene vrij lange discussie heeft de heer Hume, uit hoofde ook eenige zijner vrienden en aanhangers van gevoelen waren, dat, daar het finantieel jaar met den 31sten dezer eindigt, en het voor de publieke dienst zeer haagchelijk zijn zou, wanneer alsdan voor gezegde dienst voor het onmiddellijk volgende jaar nog geene geldelijke begrootingen toegestaan waren, ten laatste zijne motie ingetrokken, met de toezegging echter, van met dezelve aanstaanden Maandag over acht dagen op nieuw te zullen voortreden, ten einde, zoo mogelijk, door dezelve te bewerken, dat eenige militaire en civiele departementen van de landmagt en het materieel der artillerie mogten te zamen getrokken en alzoo eenige verdere bezuinigingen bewerkstelligd worden; terwijl de heer Ward zijne motie daarna onvoorwaardelijk ingetrokken heeft. Ten slotte het huis der gemeenten zich in comité begeven hebbende, zijn de ministeriele begrootingen voor de landmagt, namelijk 81,271 man, en voor de onkosten 2,978,528 p. st. 6 sh. 7 ds., elk met eene groote meerderheid van stemmen doorgestaan.

De berigten uit New-York, van den 2den Maart, behelzen eene boodschap, den 25den Februarij door den president aan het huis der vertegenwoordigers gezonden, en waarbij onderscheiden mededeelingen noemens den staat van zaken met Frankrijk gedaan worden, en tevens aan gezegd huis berigt wordt, dat door den president ook aan Mr. Livingston, den Amerikaanschen gezant te Parijs, instructien gezonden zijn, strekkende om met zijn geheel gezantschap Frankrijk te verlaten, indien de Fransche kamers eene schikking tot vervulling der bewuste overeenkomst weigeren mogten. De geruchten als of Amerika reeds den oorlog aan Frankrijk verklaard had, zijn dus voor het minst zeer voorbarig.

PARYS, den 29den Maart.

In de zitting van de kamer der afgevaardigden, van gisteren is, door de daartoe benoemde commissie, een uitgebreid rapport uitgebragt over het ontwerp van wet, betrekkelijk de schadeloosstelling van 25 miljoen aan de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Aan de commissie alle mogelijke inlichtingen over deze zaak medegedeeld, en het hof tot

eenparig gevoelen gebragt, dat deze schadeloosstelling, waarover de onderhandelingen reeds in Napoleons tijd zijn begonnen, door Frankrijk verschuldigd is. De beraadslaging over dit ontwerp zal over acht dagen plaats hebben. De tijdingen, uit Noord-Amerika, welke men dezer dagen heeft verspreid, zijn uit handelsberigten geput. De president van den raad van ministers heeft in de vergadering te kennen gegeven, dat bij het gouvernement daarvan niets is ingekomen; doch dat ook, wanneer men die tijdingen neemt zoo als ze zijn, er alleen uit volgt, dat, terwijl onze ambassadeur stellig is teruggeroepen, die van de Vereenigde Staten te Parijs dit slechts voorwaardelijk is. Overigens blijft het ministerie in dezen voor de eer en waardigheid van Frankrijk verantwoordelijk, daar bij de wet, volgens het ontwerp, zal bepaald worden, dat er geene betaling zal geschieden, wanneer de regering der Vereenigde Staten de waardigheid of de belangen van Frankrijk mogt krenken.

— De beschuldigde republikeinen van Lyon thans te Parijs aangekomen zijnde, hebben hunne lotgenooten van Parijs aan den president van de pairs schriftelijk den eisch gedaan, om hen allen te zamen in dezelfde gevangenis te plaatsen, ten einde met elkanderen gemeenschap te kunnen houden, iets hetwelk zij voor hunne verdediging noodzakelijk achten.

De ministerie bladen behelzen eene optelling, volgens welke bij de benoeming der commissie tot het onderzoek van een ontwerp van wet, om aan het gouvernement nader 1200 duizend franken voor geheime uitgaven ten behoeve der politie toe te staan, zich voor het ministerie 223 en voor de oppositie 138 stemmen hebben opgedaan.

— Een bij de kamer der afgevaardigden ingediend verzoekschrift, ten einde aan de leden der familie van Napoleon vrijheid te verleen, om naar Frankrijk terug te keeren, heeft aanleiding gegeven, dat, voor zoo ver de moeder van Napoleon betreft, goedgevonden is, dit verzoek aan den president van den raad van ministers mede te deelen.

— Het gouvernement heeft aan eene vrouw, bekend onder den naam van moeder Garnier, welke zich gedurende 42 jaren door moed en menscheitendheid op de slagvelden heeft onderscheiden, eene gouden erepenning toegestaan, welke zij aan een drieklenrig lint zal mogen dragen.

GRAVENHAGE, den 31sten Maart.

Eergisteren is alhier uit Weenen aangekomen de graaf Paffy, belast om, namens Z. M. den Keizer van Oostenrijk, Ferdinand I, onzen Koning officiele kennis te geven van het overlijden van Z. M. den Keizer Frans I. Gisteren is dezelve eerst bij den minister van buitenlandse zaken, en daarna bij Z. M. den Koning toegelaten, en heeft vervolgens, na het volbrengen van zijnen last, het middagmaal ten hove gebruikt. Reeds op het eerste berigt van het overlijden van den Keizer heeft Z. M. een zijner adjudanten, den graaf de Pestre, naar Weenen gezonden, om hoogstdezelv's deelneming in het overlijden van Keizer Frans I te betuigen. Naar men verzekert, zal echter thans graaf du Chastel, s' Konings vice-opperstalmeester, belast worden, om de brieven van rouwbeklag, in antwoord der door graaf Paffy gedane kennisgeving, naar Weenen over te brengen. Morgen zal er groot diner ten hove zijn, waarop graaf Paffy tegenwoordig zijn zal.

— Het eerste onderzoek der financiële voordragten van wetten is in de afdeelingen van de Tweede Kamer ten einde gebragt. Heden vergadert de Tweede Kamer en daarna de centrale afdeeling derzelve.

— Bij de nieuwe voordragt van het ontwerp van wet, tot wijziging der wet van 18 April 1827, betreffende de organisatie der regterlijke magt en het beleid der justitie, is door de regering tevens geantwoord geworden op de bedenkingen der afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, ten aanzien der eerste redactie van dat ontwerp. Deze antwoorden loopen: 1°. Over de hoofdbeginselen, waarop de wet berust; en 2°. over bijzondere bepalingen, welke bij de raadpleging zijn ter sprake gekomen. Wat het eerste gedeelte betreft, vestigt de regering eerstelijk derzelve aandacht op de provinciale hoven, en wordt bij de antwoorden te kennen gegeven, dat de wet van het beginsel uitgaat, dat, volgens de letter en den geest der grondwet, behoudens eene mogelijke uitzondering, in iedere provincie een gerechtshof moet worden ingesteld, belast met het beleid der criminele justitie, en met het hooger beroep van burgerlijke zaken, door mindere regtbanken beregt; en dat bij dit ontwerp van wet, ten aanzien van dat beginsel, niets nieuws is voorgedragen, en men volhard heeft bij hetgeen, op dat stuk, na riep overleg, bij de wet van 18 April 1827 was vastgesteld, en bepaaldelijk niet uit het oog verloren en vergeten heeft, dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal, na de aanneming van voorschrevene wet, zich met een voorstel van vier harer leden heeft vereenigd, mede gegrond op hetzelfde beginsel van een hof in iedere provincie, en bevattende vele wijzigingen, welke juist bij de tegenwoordige herziening zijn aangenomen, als daar zijn: het hooger beroep in cas correctusneel, de instelling van afzonderlijke arrondissements-regtbanken in de hoofdplaatsen van de provincies, afgezonderd van de provinciale gerechtshoven, enz. Als slotsom van het gevoelen der regering is te dezer gelegenheid ver-

klaard geworden, dat de regering geene overwegende redenen gevonden heeft, om van hare zijde af te wijken van hetgeen bij de wet op deze materie is vastgesteld, en zij zich daartoe te minder gevoelt of geroepen acht, aangezien zij meermalen heeft befoegd, dat de instelling van provinciale hoven in iedere provincie niet alleen als regel grondwettiglijk wordt bevolen, maar dat, naar hare overtuiging, zulks met de ware belangen der justiciablen strookt, en overeenstemt met de zeden, gewoonten en begrippen der natie, waarvan ten naderen bewijze kan strekken, dat, welke regterlijke organisatie sedert den jare 1795 tot in den jare 1809 was ontworpen, voorgedragen of aangenomen, zelfs op een tijdstip toen de provincies hare behanding hadden verloren, en, door eene departementale indeeling, het toenmalig gemeenebest op eene geheel andere wijze was ingerigt, men steeds op den voorgrond heeft geplaatst het beginsel om in iedere provincie of departement een gerechtshof in te stellen, en zulks niettegenstaande ook de staatsregelingen van dien tijd medebragten de invoering van algemeene wetboeken, waardoor zelfs de schijn vervalft als of het verschil van wetgeving daartoe zou hebben aanleiding gegeven, en men met vertrouwen geloofd, dat zelfs het voorschift der grondwet daaraan, en de instelling van een wezenlijke dienst zal worden bewezen, indien men den weg van hooger beroep niet door de verafgelegenheid van den zetel des hofs zoodanig kostbaar en moeilijk maakt, dat, zoo als nu maar al te zeer plaats heeft, hun goed recht aan de hezwaren, om hetzelfde te doen gelden, moet worden opgeofferd. Door het vereenigen van sommige provincies onder een gerechtshof, zoude de zwakkere aan den sterkere worden opgeofferd, en de provincies, aan welke, bij de wet van 18 April 1827, het recht van een provinciaal hof te hebben, toegekend, of, liever, niet ontnomen is, daarvan zonden worden beroofd; terwijl zelfs daarmede voorzeker geene wezenlijke of merkelijke voordelen of bezuinigingen zouden voortvloeijen, maar, integendeel, meerder ongerief voor de ingezetenen, te leur stelling van gegronde vooruitzichten, en het ongenoege van velen zouden worden geboren: alle welke gewichtige beschouwingen de regering hebben overtuigd van de onraadzaamheid om aan dit verlangen, hoe welgemeend hetzelfde ook moge zijn, gehoor te verleen. Te minder oordeelt zij dit te kunnen doen, omdat zij van meening is, dat men zich zeer bedriegt door aan te nemen, dat de inkorting van het getal der hoven eene aanzienlijke bezuiniging zoude te weeg brengen, daar men toch niet kan, noch behoort uit het oog te verliezen, dat, volgens de grondwet, het beleid der criminele justitie aan provinciale hoven of criminele regtbanken bij uitsluiting zijnde toevertrouwd, in die hoofdplaatsen der provincies, welke van het recht van hooger beroep beroofd, criminele regtbanken zouden moeten worden ingesteld, en dat, wanneer men de wadden en verdere kosten der collegien berekent en daarbij voegt de wadden van het getal leden, met hetwelk het hof, dat over meer dan eene provincie zoude worden aangesteld, noodzakelijk zoude moeten worden aangevuld, het verschil tusschen een hof en eene zoodanige regtbank niet zoo aanmerkelijk zal zijn, om daaraan zoo vele teedere belangen op te offeren, en misnoegen te verwekken. Voorts is aangemerkt geworden, dat men de zaak niet uit het ware oogpunt beschouwt, wanneer men het doet voorkomen, als of de bezuinigingen der provinciale hoven, in vele provincies, niet noemenswaardig zouden zijn, indien derzelve getal werd verminderd.

Men heeft de kamer onderrigt, dat uit echte opgaven, over een tijdvak van tien jaren loopende, blijkt, dat, het eerste jaar door het andere gerekend, bij de regtbanken in het burgerlijke, criminele en correctionele het navolgend getal van gedingen zijn behandeld, als: in Noord-Brabant 1300, Gelderland 1472, Noord-Holland 4143, Zuid-Holland 2266, Zeeland 501, Utrecht 784, Vriesland 1175, Overijssel 645, Groningen en Drenthe 1672; terwijl het getal der criminele zaken bedraagt: Noord-Brabant 149, Gelderland 128, Noord-Holland 168, Zuid-Holland 199, Zeeland 103, Utrecht 166, Vriesland 107, Overijssel 44, Groningen en Drenthe 66.

— In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, zijn twee boekwerken ingekomen, welke in de boekerij der kamer zullen worden geplaatst: bij zijn van den Heer Genabath, over de burgerlijke geschiedenissen van den hertogdom Brabant, en van de koninkrijk der Nederlanden, en van den Heer van der Lijden, houdende eene verdediging van de regterlijke magt, het Hoogheemraadschap van Rijnland. De heer van Alphen, lid daarvan, heeft deze gelegenheid waargenomen, om wettegevings te dien aanzien te doen kennen, en heeft befoegd: 1°. dat de regtmagt bestaat; 2°. dat dezelve grondwettig is; 3°. dat zij door het algemeen belang wordt gevorderd; en 4°. dat men het recht heeft te verwachten, dat bij de wet, betreffende de zamenstelling der regterlijke magt, deze regtmagt abortus verkend, en bepaaldelijk het hooger beroep regelt, waaraan, aan dezelve zal behooren te worden onderworpen. De heeren van Dam en Dickmeester verklaarden niet in deze gevoelen te deelen, maar niet te sijn de aanschijnt der Regering op dit ontwerp te moeten vestigen. Verzoeg is heeft heer van Dam van Asselt een voorstel geantwoord, van van Z. M. den Koning, het volgend adres aan te bieden:

